

Arrest

nr. 206 235 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. VAN LAER
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. VAN LAER en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 16 december 2015 asiel aan. Op 31 januari 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Tadjiekse afkomst. U bent niet zeker of u geboren ben in het dorp Poshgor, district Heseawal, provincie Panjshir dan wel in de stad Kabul. U groeide op in Kabul en liep er school tot en met de twaalfde graad. Nadat u uw middelbare schooldiploma behaalde, startte u in de 5e maand van het jaar 1390 van de Afghaanse kalender (AK) (augustus 2011 volgens de Gregoriaanse kalender (GK) aan de politieacademie, waar u in de 11e maand van 1390 AK (februari 2012 GK) afstudeerde als tweede luitenant. Nadien volgde u drie maanden formatietraining. Vervolgens werkte u twee jaar in de provincie Kandahar en twee jaar in de provincie Helmand.

Op 10 moharram van het jaar 1385 van de Afghaanse kalender (AK) (29 januari 2007) werd uw broer Z. (...), die werkte in een checkpoint in Sari Kotal, vermoord door ene N. (...), een voormalig collega van uw broer, die door uw broer ontslagen was omdat hij betrapt was op stelen. Iemand kwam aan uw deur en zei u dat uw broer in een gevecht met hazara's gedood was. In uw wijk is echter algemeen geweten dat N. (...) de moordenaar was van uw broer. N. (...) is de neef van h. Q. H. (...), een gewezen jihadi commandant en vertrouweling van Dr. A. A. (...). Daarom is N. (...) ongenaakbaar en loopt hij ondanks het feit dat algemeen geweten is dat hij uw broer vermoord heeft, vrij rond. Deze N. (...) belde u drie à vier keer en dreigde ermee u nog iets ergers aan te doen dan hetgeen hij met uw broer gedaan had. N. (...) wou met u afrekenen omdat hij u beschouwde als zijn vijand gezien hij uw broer gedood had en u de dood van uw broer misschien zou wreken. De eerste keer belde hij nadat hij uw broer gedood had om u te waarschuwen geen klacht in te dienen. Uw vader diende klacht in tegen hem, waarna het gedrag van N. (...) erger werd. Toen u thuis kwam van uw missie in Kandahar, stak hij de wagen van uw buurman die voor uw huis geparkeerd stond in brand denkende dat het uw wagen betrof.

U bent Afghanistan een week na het Offerfeest ontvlucht in het jaar 1394 van de Afghaanse kalender (AK), ofwel het jaar 2015 van de Gregoriaanse kalender (GK). U betrad op 16 november 2015 het Belgisch grondgebied en vroeg op 16 december 2015 asiel aan. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door N. (...). Daarnaast was het risico dat gepaard ging met het uitoefenen van uw job van politieagent eveneens een reden om Afghanistan te ontvluchten.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende originele documenten neer: uw taskara, notities die u maakte tijdens uw interview op de DVZ, uw politiebade, een usb-stick met een video van u tijdens uw dienst bij de politie, uw middelbare schooldiploma, uw diploma van de politieacademie, een appreciatiecertificaat voor uw werk bij de politie, het geboortecertificaat van uw dochter en een attest van uw psycholoog waarin deze verklaart dat u een zware depressie heeft die gepaard gaat met geheugen- en concentratieproblemen. U legt daarnaast een kopie van de taskara van uw echtgenote, van uw huwelijksakte en van vier foto's van uzelf in politie-uniform neer.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dienen vragen gesteld te worden bij uw algemene geloofwaardigheid. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw echtgenote 24 jaar oud is hoewel op haar taskara vermeld wordt dat ze 28 jaar oud was in 2015. Geconfronteerd met deze incoherentie, concludeerde u dat de taskara van uw echtgenote vals moet zijn (verklaring DVZ, dd. 24.03.2016, vraag 15A). Op het CGVS herhaalt u dat uw echtgenote momenteel op datum van uw gehoor 26 jaar oud is en dat foutief in haar taskara vermeld staat dat ze vandaag 30 zou zijn (gehoorverslag CGVS, dd. 01/06/2017, p. 3). De vaststelling dat u zelf beweert dat u wellicht een vals document neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt vanzelfsprekend ook de waarde van de andere door u neergelegde documenten. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over uw geboorteplaats. Zo verklaarde u bij het

indienen van uw asielaanvraag in Kunduz geboren te zijn (Inschrijvingsfiche DVZ, dd. 16/12/2015). Bij de DVZ paste u nadien uw geboorteplaats aan naar het dorp Poshgor, district Heseawal, provincie Panjshir en verklaarde u aanvankelijk niet de waarheid te hebben willen zeggen. U verklaarde toen tevens verscheidene jaren in het tweede district van de stad Kabul gewoond te hebben, maar kon niet preciseren hoe lang u daar gewoond had (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer geboren te zijn in Kabul (CGVS, p. 4). Bij confrontatie met uw uiteenlopende antwoorden stelt u dat u niet weet waar u geboren bent maar dat uw moeder u verteld zou hebben dat u bent opgegroeid in Kabul (CGVS, p. 4).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de machtige figuur N. (...) (CGVS, p. 14). Enkele opvallende vaststellingen in uw verklaringen verhinderen echter dat er aan uw asielmotieven geloof kan worden gehecht.

Er dient namelijk te worden opgemerkt dat uw asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel overkomt. Zo is het weinig plausibel dat N. (...), naar uw verklaringen een machtig iemand met bodyguards en connecties tot bij dr. A. A. (...) (CGVS, p. 14, 15, 19), u sinds de dood van uw broer op 10 moharram 1385 (29 januari 2007 GK) (CGVS, p. 7) tot aan uw vertrek uit Afghanistan, één week na het Offerfeest in 1394 (eind september 2015 GK) (CGVS, p. 5), met andere woorden verspreid over een periode van meer dan acht jaar, twee à drie à vier keer opgebeld zou hebben met de boodschap dat hij u zou vermoorden wanneer hij u zou vinden (CGVS, p. 14, 16). N. (...) zou ongeveer een jaar na de dood van uw vader, die u in 1389 of 1390 AK (2010-2011 GK) situeert (CGVS, p. 6) de wagen van uw buurman in brand gestoken hebben (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat deze machtige persoon, die er niet voor teruggedeinsd had uw broer te vermoorden, indien hij u werkelijk wou uitschakelen (CGVS, p. 18), zich in uw geval zou beperken tot het plegen van drie à vier telefoontjes en het in brand steken van de wagen van uw buurman. Het is weinig aannemelijk dat zulk een persoon, die weet waar u woont (CGVS, p. 7, 15) en klaarblijkelijk in staat is om uw telefoonnummer te bemachtigen en u verschillende keren op te bellen, in uw geval zo weinig daadkracht zou vertonen. Daarnaast is het eveneens weinig plausibel dat u, indien u werkelijk sinds 2007 gevisieerd werd door een machtig persoon, pas in september 2015 de beslissing genomen zou hebben te vluchten. Het is onduidelijk waarom u ten gevolge van de telefoontjes of de brandstichting in 2012 het niet nodig achtte te vluchten maar dit in september 2015 wel deed. Naast de drie à vier telefoontjes en de brandstichting van de wagen van uw buurman haalt u immers geen andere feiten aan die de onmiddellijke aanleiding tot uw vlucht in september 2015 vormden (CGVS, p. 16,18,20).

Het is eveneens weinig plausibel dat N. (...), nadat hij u de eerste maal getelefoneerd zou hebben na de dood van uw broer met de boodschap geen klacht in te dienen en nadat uw vader deze waarschuwing in de wind geslagen had en toch klacht had ingediend (CGVS, p. 17), verscheidene jaren niet van zich zou laten horen. Toen uw broer werd gedood zat u namelijk nog op school (CGVS, p. 15). Het tweede telefoontje situeert u weliswaar heel vaag toen u 'aan het werken was' en 'misschien in Kandahar' was (CGVS, p. 17), maar duidt er wel op dat u toen reeds actief was bij de politie. Gezien u zich pas in 1390 voor de politieopleiding hebt ingeschreven, vijf jaar na de dood van uw broer (CGVS, p. 9), is het weinig plausibel dat N. (...) u nadat uw familie zijn waarschuwing geen klacht in te dienen in de wind geslagen zou hebben jarenlang met rust zou laten om u dan plots nog een tweede keer op te bellen.

Het geloof in uw vluchtmotieven wordt bovendien ernstig geschaad doordat u de doodsbedreigingen van N. (...) aan uw persoon in uw antwoorden op de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ onvermeld liet wanneer u gevraagd werd wat u vreesde bij terugkeer naar Afghanistan en welke gebeurtenissen geleid hadden tot uw vlucht uit Afghanistan. U verklaarde bij de DVZ dat de Afghaanse autoriteiten u steeds naar onveilige gebieden stuurden om er te vechten en dat u gevlucht bent omdat u niet wilde sterven. U vermeldde dat uw broer door een collega was omgebracht en van zijn geld beroofd was door collega's, maar vermeldde niet dat deze collega het nadien op u gemunt zou hebben (vragenlijst CGVS, dd. 24.03.2016, vraag 4 & 5). Uw verklaring voor uw omissie bij de DVZ, dat u hiervoor niet voldoende tijd gekregen had bij de DVZ en dat men u niet expliciet gevraagd had of u bedreigd was geweest (CGVS, p. 19), is niet afdoende. Verwacht mag worden dat iemand die asiel aanvraagt, steeds op consequente wijze aanhaalt welke gebeurtenissen er allemaal geleid hebben tot zijn vertrek wanneer daarnaar wordt gevraagd. Dat de moordenaar van uw broer het nadien op u had gemunt betreft hier namelijk geen detail, maar is het sleutelement dat u ertoe heeft gedwongen uw land van herkomst te ontvluchten (CGVS, p. 14).

Vervolgens legde u ook bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen af over uw vluchtrelaas, hetgeen het geloof in het door u geschetste asielrelaas verder ondermijnt. Enerzijds verklaart u dat u, toen N. (...) de

wagen van uw buurman in brand gestoken had, u net van de personeelsadministratie terug kwam en nog niet aan uw missie in Kandahar begonnen was (CGVS, p. 16) om later te verklaren dat u van Kandahar naar huis was gekomen toen hij de wagen in brand had gestoken (CGVS, p. 17). Ook is het opmerkelijk dat u niet exact kunt aanhalen hoeveel maal N. (...) u daadwerkelijk heeft gecontacteerd. U schommelt tussen enerzijds drie dan wel vier keer en anderzijds tussen twee of drie keer (CGVS, p. 17). De vaststelling dat u uw verklaringen doorheen uw gehoor aanpast, schaden het geloof in uw vluchtrelaas in ernstige mate. Hoewel u een attest neerlegt waarin melding wordt gemaakt dat u geheugenproblemen heeft, kan dit niet als verklaring dienen waarom u tegenstrijdige en geen secure verklaringen kunt afleggen over de sleutelementen die ertoe hebben geleid dat u Afghanistan diende te verlaten. Integendeel, u weet zeer gedetailleerde verklaringen af te leggen over uw politieopleiding, kunt daarbij zeer vlot de data en maanden aanhalen van wanneer tot wanneer u waar training had of actief was (zie verder) en welke uw verantwoordelijkheden allemaal waren op de verschillende posten (CGVS, p. 9-11). Dat u over geheugenproblemen zou beschikken kan derhalve niet uit het verloop van het gehoor op het CGVS opgemaakt worden.

Over de periode en de inhoud van de verschillende dreigtelefoontjes die u zou hebben ontvangen legt u dan weer uiterst vage verklaringen af, waardoor u ook deze niet aannemelijk heeft weten te maken. U situeert het eerste telefoontje van N. (...) in de periode dat hij uw broer gedood had, waarbij u gewaarschuwd werd geen klacht in te dienen. Betreffende het tweede telefoontje dient opgemerkt te worden dat u dit bijzonder moeizaam kunt situeren. U antwoordt tweemaal naast de vraag wanneer hij u voor de tweede maal gebeld had. Wanneer de vraag voor de derde keer gesteld wordt, zegt u dat u dan aan het werken was. Nogmaals gevraagd in welke periode ongeveer dit tweede telefoontje plaatsvond, antwoordt u dat u het niet weet. Gevraagd waar u toen aan het werken was, antwoordt u dat u 'misschien' in Kandahar was. U voegt daaraan toe dat u niet goed bent met data (CGVS, p. 17). Dat u niet goed zou overweg kunnen met data kan allerminst verklaren waarom u niet in staat zou zijn de tweede dreigtelefoon te situeren aan de hand van uw eigen leefwereld. Uw onvermogen om het tweede dreigtelefoontje in de tijd te situeren aan de hand van uw leefwereld staat in schril contrast met de vaststelling dat u er bijvoorbeeld wel in slaagt de dood van uw vader op consequente wijze te situeren in de tijd. Bij de DVZ verklaarde u dd. 24.03.2016 dat uw vader 'vier jaar geleden overleden was' (verklaring DVZ, vraag 13A). Op het CGVS situeert u de dood van uw vader, in overeenstemming met uw eerdere verklaringen, in het jaar 1389 of 1390 AK, 'voor uw afstuderen aan de politieacademie' (CGVS, p. 6), dat u in 'de 11e maand van 1390' AK (januari-februari 2012 GK) situeert (CGVS, p. 9). Bovendien werd vastgesteld dat u uw periode aan de politieacademie probleemloos situeert aan de hand van data (van de '5e tot de 11e maand van 1390') en tijdsperiodes ('zes maanden', 'drie maanden') (CGVS, p. 9-10). Ook de dood van uw broer situeert u probleemloos op 10 moharam 1385 (CGVS, p. 7). Ook de derde dreigtelefoon kan u niet situeren in de tijd 'omdat u deze dingen niet opgeschreven heeft' (CGVS, p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u toch enige notie moet hebben van in welke periode u voor de derde maal door N. (...) opgebeld werd, antwoordt u dat u het niet goed weet en dat hij u altijd belde en deze dingen zei (CGVS, p. 18). U herinnert zich zelfs niet wanneer hij u voor de laatste keer gecontacteerd heeft (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke vage verklaringen weinig overtuigingskracht spreekt.

Alles bij elkaar genomen kunnen uw verklaringen niet overtuigen. De door u ingeroepen feiten worden niet aannemelijk bevonden en kunnen aldus geen basis vormen voor de toekenning van het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Er kan niet worden aangenomen dat u louter omwille van uw werkzaamheden bij de Afghaanse politie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. Zoals aangehaald blijkt dat u de rang van tweede luitenant had (CGVS, p. 10). U nam weliswaar deel aan missies waarbij u gewond raakte, maar gezien uw lage rang, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw vroegere werkzaamheden als tweede luitenant bij de Afghaanse politie een beschermingsnood zou hebben. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voorpersonen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging

loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven reeds is beschreven is het duidelijk dat uw persoonlijke vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig kunnen beschouwd worden. Bijgevolg kan er ook niet aangenomen worden, dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kabul, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag vermogen de appreciatie van het CGVS niet te veranderen. Uw taskara, de taskara van uw echtgenote, uw huwelijksakte, uw middelbare schooldiploma, uw handgeschreven notities en het geboortecertificaat van uw dochter zeggen niets over uw asielmotieven waardoor ze deze ook niet kunnen aantonen. Uw werk gerelateerde documenten, foto's en usb-stick bevestigen uw tewerkstelling bij de Afghaanse politie, dewelke in deze beslissing niet in vraag gesteld wordt. Betreffende het attest van uw psychotherapeut waarin verklaard wordt dat u geheugen- en concentratieproblemen heeft, dient te worden vastgesteld dat het niet duidelijk is op basis van welke onderzoeken uw diagnose is gesteld. Zoals eerder aangehaald blijkt ook nergens uit het verloop van het gehoor dat de aangehaalde geheugen- en concentratieproblemen een invloed hebben gehad op uw vermogen uw asielrelaas uiteen te zetten. Zo blijkt u gedetailleerd en uitgebreid herinneringen te kunnen ophalen over uw opleiding aan de politieacademie (CGVS, p. 9) en over uw job als politieagent (CGVS, p. 10-11) en bent u in staat deze op coherente wijze en aan de hand van data te situeren in de tijd. Zoals eerder reeds aangehaald is dit ook het geval voor de dood van uw vader. Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en de lacunes in uw asielrelaas. De andere vastgestelde ongeloofwaardigheden kunnen niet door geheugen- en of concentratieproblemen verklaard worden.

Medische en/of economische problemen op zich ressorteren eveneens niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar aanslagen in uw wijk (CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien onderschrijft u met uw aangehaalde incidenten de vaststelling van het CGVS, zoals eerder werd verduidelijkt, dat de aanslagen gericht zijn tegen doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. U haalt ook een incident aan op een kilometer van uw huis, doch moet worden opgemerkt dat dit op relatief verre afstand van uw huis

in de stad Kabul betreft en een eenmalig losstaand incident was gericht tegen een rijdend konvooi en dus geen vast doelwit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"3. Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De bestreden beslissing is niet alleen onjuist, maar ook onvolledig gemotiveerd.

De bestreden beslissing haalt verscheidene argumenten aan die zouden aantonen dat verzoeker zijn gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in Afghanistan niet aannemelijk kan maken.

Deze argumenten overtuigen echter niet.

4. Verzoeker dient er op te wijzen dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontkrachten. Hij wenst op te merken dat op basis van art 4.1 Kwalificatierichtlijn een gedeelde bewijslast geldt. Bovendien stelt UNHCR in haar UNHCR 'Guidelines on international protection' het volgende (...):

"While in general the burden of proof lies with the person submitting the claim, the obligation to gather and analyse all relevant facts and supporting evidence is shared between the applicant and the decision-maker. This shared responsibility is particular important when the country of origin is experiencing a situation armed violence and conflict as this makes obtaining information and documentation in general - as well as in relation to the individual - more difficult. Persons fleeing such situations are likely to encounter significant problems in giving a detailed account of events indicating a need for international protection or obtaining evidence to substantiate the claim. It is therefore also important that applicants are given the benefit of the doubt, notably in the absence of supporting evidence."

Verzoeker wijst hierbij eveneens op de richtlijnen van de UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden (eigen onderlijning):

- § 11: "Credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts, and therefore is, on balance, capable of being believed."
- § 12: "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim: that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".

Vrije vertaling

- § 11: "Er is geloofwaardigheid gevestigd, indien de aanvrager een vordering heeft die samenhangend, aannemelijk en niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten. en daarom kan worden geloofd."
- § 12: "'De term 'voordeel van de twijfel' wordt gebruikt in de context van de bewijslast met betrekking tot de feitelijke beweringen van de aanvrager. Gezien het feit dat in asielaanvragen, er geen noodzaak bestaat voor de aanvrager om alle feiten te bewijzen tot een dergelijke norm dat de beoordelaar er volledig van overtuigd is dat alle feitelijke beweringen waar zijn. mag er een element van twijfel in de geest van de beoordelaar met betrekking tot de door de aanvrager beweerde feiten bestaan. Indien de beoordelaar van oordeel is dat het verhaal over het geheel samenhangend en aannemelijk is. mag een element van twijfel geen afbreuk doen aan de verklaringen van verzoekster: dat is het Voordeel van de twijfel' dat aan de verzoeker wordt gegeven.

Onder verwijzing naar artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 stelt verzoeker dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan.

5. Het is wegens deze negatieve interpretaties dat het CGVS geen geloof hecht aan het asielrelaas van verzoeker, terwijl bij een correcte appreciatie van verzoekers verklaringen en bewijselementen zijn asielrelaas wel degelijk zou leiden tot een andere beslissing.

Verzoeker overloopt en weerlegt daarom hieronder de aangehaalde argumenten:

a. Leeftijd van verzoekers vrouw

6. Verzoekers vrouw haar leeftijd komt niet overeen met de leeftijd die haar taskara vermeldt. Zoals verweerder uiteraard weet, worden de leeftijd op taskara's geschat vermits de werkelijke geboortedatum meestal niet bekend is.

Verzoeker heeft verweerder dus niet willen misleiden of valse documenten willen gebruiken. Hij wijst er gewoonweg op dat de leeftijd die op de taskara vermeld is, fout is. Dit komt wel vaker voor bij Afghaanse taskara's.

b. Geboortedorp

7. Verzoeker verklaarde eerder dat hij afkomstig was uit Kunduz, Helmand, Kandahar. Hij zette dit later recht en verklaarde dat hij dit had gedaan uit vrees dat ze hem zouden terugsturen. Hij vreesde dat hij kon worden geïdentificeerd als politieman en dat dit problemen zou opleveren.

Verzoeker zelf heeft steeds in Kabul geleefd. Hij weet zelf niet precies waar hij is geboren maar zijn moeder heeft dit zo aan hem gezegd (zie CGVS, p. 4).

Verzoekers ouders zijn afkomst van Panshir. Volgens de gebruiken wordt dit dan ook zijn 'dorp van afkomst' genoemd. Vandaar dat hij stelde dat hij van dit dorp afkomstig was.

c. N. (...)

8. Verzoeker verklaarde duidelijk dat zijn broer door N. (...) werd vermoord. Dit was in de periode wanneer verzoeker nog op school zat. N. (...) was een machtig man die contacten had met hooggeplaatste Afghanen. Hij was een voormalig collega van verzoekers broer en was door verzoekers broer ontslagen.

Verzoeker vreesde vervolgens dat ook hij door N. (...) te grazen zou worden genomen. Hij ontving immers bedreigingen in die aard. Ook werd de auto van zijn buurman in brand gestoken

In de jaren die op de moord van zijn broer volgende, probeerde verzoeker voor N. (...) te vluchten. Aanvankelijk verbleef hij in andere woningen in Kabul. Vervolgens heeft verzoeker vier jaar voor de politie gewerkt. Hij was toen min of meer veilig, vermits hij o.a. in Kandahar en Helmand was geplaatst. Na zijn terugkeer uit de politie nam zijn vrees opnieuw toe. Het is dus niet opmerkelijk dat het verschillende jaren heeft geduurd vooraleer verzoeker de vlucht heeft genomen. Het kost immers heel wat moed om zijn familie achter te laten.

9. Waarom N. (...) op deze manier gehandeld heeft, kan verzoeker uiteraard niet weten. Het kan hem echter ook niet verweten worden dat N. (...) volgens verweerder weinig daadkracht vertoonde.

d. Frequentie telefoons

10. Verweerder verwacht het een en ander betreffende de gevoerde telefoongesprekken. Verzoeker wenst dit te verduidelijken en herhaalt wat hij eerder verklaarde:

- Zijn vader kreeg vlak na de dood van zijn broer een eerste telefoon van N. (...) (zie CGVS, p. 17)*
- Verzoeker sprak zelf maar één keer direct met N. (...) (zie CGVS, p. 16). Op dat moment werkte verzoeker al bij de politie en was hij in Kandahar gestationeerd. (zie CGVS, p. 17).*
- N. (...) probeerde verscheidene keren om verzoeker telefonisch te contacteren maar verzoeker nam maar één keer de telefoon op en ging in gesprek met N. (...) (zie CGVS, p. 17). Hoe vaak N. (...) heeft geprobeerd te bellen, weet verzoeker niet meer precies (zie CGVS, p. 17).*
- Tijdens het eerste gesprek (met verzoekers vader) en het tweede gesprek (met verzoeker zelf) bedreigde N. (...) hem voortdurend.*

Verzoeker kreeg dus verschillende dreigtelefoons van N. (...). Hij sprak echter maar één keer persoonlijk met hem. De eerste keer sprak verzoekers vader met hem.

Hoewel verzoeker duidelijk was tijdens het gehoor, is dit bijzonder verwarrende geakteerd (zie CGVS p. 16-17). Verweerder trekt uit het verwarrende gehoorverslag echter de foute conclusies.

e. Context telefoongesprek N. (...)

Verweerder creëert ook verwarring betreffende de context waarin verzoeker door N. (...) werd getelefoneerd.

Verweerder stelde een bijzonder verwarrende vraag, namelijk 'Heeft N. (...) jou of je familie gecontacteerd nadat de auto van de burens in brand was gestoken of is nog iets met N. (...) gebeurd?'

Verzoeker stelde duidelijk 'ik was in mijn job' (zie CGVS p. 16), denkende dat verweerder vroeg waar hij was wanneer hij werd gebeld door N. (...). Op dat moment was hij gestationeerd in Kandahar, hetgeen hij tweemaal verklaarde (zie CGVS p. 17).

f. Context brandstichting auto

Verweerder creëert opnieuw verwarring betreffende de context waarin de wagen van verzoekers buurman in brand was gestoken. Hij was in die periode net toegewezen om naar Kandahar te gaan maar hij was er nog niet permanent. Hij werkt toen al wel voor de Afghaanse politie. Hij kwam kwam toen van de personeelsadministratie in Kandahar.

Zijn verklaringen liggen dus precies op een lijn: hij kwam van Kandahar en hij kwam er van de personeelsadministratie naar huis. Zijn training was echter nog niet definitief begonnen.

g. Vermelding bedreigingen

11. Verweerder stelt dat dat verzoeker de doodsb bedreigingen door N. (...) onvermeld liet tijdens de korte vragenlijst bij DVZ.

Verweerder dient te weten (en weet) dat dit interview bij DVZ bijzonder kort is en men er niet de kans krijgt het gehele vluchtverhaal uit de doeken te doen. Hij kan hier dan ook niet serieus naar verwijzen.

Verzoeker stelde dit ook duidelijk tweemaal in zijn verhoor bij het CGVS (zie CGVS, p. 3, p. 19).

Bovendien maakte verzoeker notities bij de DVZ interview waarin hij duidelijk noteerde dat het ook betrekking had op de problemen in verband met doodsb bedreigingen door N. (...).

Bovendien maakte verzoeker wel degelijk melding van de moord op zijn broer en dat dit een reden is om het land te verlaten. Hij kreeg echter niet de kans om hier verder op in te gaan.

h. Conclusie

12. Er kan geconcludeerd worden dat de bestreden beslissing onjuist is en tevens onvolledig gemotiveerd.

Het CGVS geeft aan elke verklaring immers een negatieve interpretatie terwijl de verklaringen van verzoeker duidelijk zijn en wijzen op een risico op vervolging."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4.3, c), van de richtlijn 2011/95/EU.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"13. Bij elk gehoor dient er rekening te worden gehouden met de achtergrond en het specifieke profiel van degene die wordt gehoord.

Art 4.3. c) van de Richtlijn 2011/95/EU bepaalt hierover het volgende (eigen onderlijning):

"3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en houdt onder meer rekening met:

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekster, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen;"

Verzoeker legde een attest van zijn psychotherapeut neer waarin deze verklaart dat verzoeker met een zware depressie kampt die gepaard gaat met geheugen- en concentratieproblemen.

Verweerder schuift dit attest eenvoudigweg aan de kant door -zonder enige kennis van zaken- te stellen dat het niet duidelijk is op basis van welke onderzoeken de diagnose is gesteld. Hij meent ook dat nergens uit het verloop van het gehoor zou blijken dat de aangehaalde problemen invloed zouden hebben op het vermogen om het asielrelaas uiteen te zetten.

Verzoekers psychotherapeut, dr. R. B. (...) is wel degelijk goed geplaatst om dergelijke diagnose te stellen.

Bovendien blijkt het verslag dat verzoeker meermaals heeft verwezen naar de geheugen- en concentratiestoornissen:

- 7/c heb problemen, het is niet mogelijk, ik heb vele dingen gezien (zie CGVS p. 15)*
- Ik heb de vraag niet begrepen in de eerste plaats (zie CGVS, p. 16).*
- Ik heb problemen met de datums, ik kan ze niet leren (zie CGVS, p. 17).*
- 'Ik begrijp uw vraag niet (zie CGVS, p. 18).*

Verweerder heeft onvoldoende rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker door hem te verwijten dat vage en tegenstrijdige verklaringen aflegt, louter en alleen omdat hij bepaalde gebeurtenissen niet precies kan omschrijven."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

14. Verzoeker vluchtte uit Afghanistan uit vrees voor zijn leven en wel om twee redenen:

- Enerzijds voor zijn vrees voor ene N. (...)*
- Anderzijds als tweede luitenant in de Afghaanse politie.*

Hoewel verweerder stelt dat Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen, heeft hij in bestreden beslissing nagelaten om zorgvuldig te onderzoeken welke vrees verzoeker als luitenant van de Afghaanse politie heeft.

Uiteraard is verzoeker niet thuis in het verloop en de structuur van een asielgehoor. Hij structureert zijn antwoorden niet, en zeker niet op een manier waardoor ze duidelijk onder de toepasselijke regelgeving vallen. Dat er onder de titel 'Asielrelaas' niet meer wordt gevraagd naar zijn problemen als politieman, kan hem niet worden verweten.

Het is aan verzoeker om zijn verhaal te vertellen en aan verweerder om een objectief onderzoek naar alle asielfactoren te doen.

Tweede onderdeel

15. Verzoeker gaf zowel in zijn eerste DVZ-interview, als in het verhoor bij het CGVS (zie CGVS, p. 11) aan dat hij voor zijn leven vreest omwille van zijn lidmaatschap van de Afghaanse politie. Verzoeker werkte als tweede luitenant binnen de Afghaanse politie o.a in Kandahar, Helmand, Nadell. Dit wordt door verweerder niet betwist.

Hij was bovendien al het slachtoffer van een aanslag in Helmand, waarbij hij gewond werd aan de palm van zijn hand en aan beide kanten van zijn ribben. Het ging over een 'roadbom' die ontplofte terwijl verzoeker in functie was. Hij toonde zijn littekens tijdens het gehoor (zie CGVS p. 11, p. 14).

Verweerder betwist niet: "U nam weliswaar deel aan missies waarbij u gewond raakte", maar hij stelt ook dat "gezien uw lage rang, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw vroegere werkzaamheden als tweede luitenant bij de Afghaanse politie een beschermingsnood zou hebben".

Verzoeker wijst hieromtrent op art. 48/7 Vw. :

"Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen."

Zijn collega's liepen ook al levensbedreigende verwondingen op bij dergelijke aanslagen (zie stuk 8). De aanslag op verzoeker is een duidelijk aanwijzing van het bestaan van verzoekers vrees.

Verweerder maakt absoluut niet aannemelijk dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Verweerder liet na dit te onderzoeken, laat staan om de reeds opgelopen schade als een duidelijke aanwijzing te beschouwen. Onmiddellijk na verzoekers verklaringen over de aanslag gaat verweerder over tot een pauze en komt op geen enkel moment nog terug op verzoekers verklaring hierover.

16. Hij vreest opnieuw naar gevaarlijke Afghaanse gebieden te worden gestuurd. Leden van de Afghaanse politiediensten worden immers geviseerd, zo blijkt ook uit de 'UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES' voor Afghanistan (zie stuk 5).

Dit wordt in meerdere bronnen benadrukt:

- Personnel loss in the Afghan security forces are reportedly due to casualty rates and members becoming wounded, captured, or being absent without leave. (zie stuk 3)
- The attrition rate over the last three years is on average 2.20 %, with drop-out (soldiers not returning after leave) representing 70 % of the attrition (90). However, acknowledging problems with the accuracy of these numbers, SIGAR cites the following ANSF casualty rates: between 1 January 2017 and 8 May 2017, 2,531 ANSF members were killed in action, and 4,238 wounded (91). Afghan soldiers are killed at a rate of 140 per week, up from 130 per week in the beginning of 2017 (92). According to the US Department of State (USDOS), ANSF casualty rates have steadily increased since 2015 (93). (zie stuk 6)

Zowel in Kabul als in andere gebieden loopt verzoeker als politie-officier een groot risico. Verweerder meent dat verzoeker geen risico loopt omwille van zijn 'lage rang'. Uit geen enkele bron, noch die verweerder voorlegt, noch die verzoeker toevoegt, blijkt dat een lange rang een factor is die een langer risico oplevert. De kans dat hij met zijn lagere rang net een groter risico loopt, is waarschijnlijker. Politie mannen met een lagere rang worden immers op het terrein ingezet en worden minder beschermd dan het topkader. Zij worden bij de high-target doelwitten geplaatst, waar het risico op aanslagen nog groter is. In elk geval staat vast dat elk lid van de Afghaanse politie een groot risico op aanslagen en geweld loopt (zie stuk 3):

"A number of attacks throughout Afghanistan in the spring of 2017 specifically targeted ANSF personnel, on duty or off-duty alike. For example:

- In April 2017, the Taliban conducted a large scale attack on an army base in Mazar-e Sharif killing more than 130 soldiers (153). In their statement claiming responsibility, the Taliban called this attack 'a reminder to the regime soldiers that they should not needlessly sacrifice their lives for foreign occupiers and either join the ranks of the Mujahideen or else desert ranks and go back to their homes' (154).
- In May 2017, militants attacked a branch of the Kabul Bank in Gardez, Paktia, killing two police officers and injuring more than 30 (155).
- On 18 June 2017, a suicide bomber attacked a police headquarters in Gardez, Paktia killing around five police officers, and injuring dozens of civilians (156).
- On 22 June 2017, the Taliban attacked a branch of the New Kabul Bank in Lashkar Gah, killing around 30 people, targeting civilians and members of the security forces who were waiting to collect their pay (157). The Taliban spokesperson claiming the attack again referred to the victims as 'hirelings' (158).
- In August 2017, a suicide bomber again targeted a branch of the New Kabul Bank in central Kabul, near the US Embassy, killing five and wounding eight persons. Claiming responsibility for the attack, the Taliban said it targeted security forces personnel withdrawing their salaries (159). »

17. Zelfs als hij erin zou slagen een leven buiten de politie te kunnen uitbouwen, vreest hij nog steeds de Taliban en andere overheids-groeperingen vermits hij blijvend zal worden geschouwd als een overheidsmedestander. Dit is immer ook een risico-categorie:

"c) Civilians Associated with or Perceived as Supportive of the ANSF / pro-government forces AGEs are widely reported to target civilians who are suspected of collaborating with, or "spying for" pro-government forces, including the ANSF.230" (zie stuk 5)

1.2.2 Government officials or the accusation of being a government spy In 2016, UNAMA recorded 481 incidents targeting government officials, including judges, prosecutors and judicial staff but not including ANSF, resulting in 521 casualties (189). For example, in 2016 in Kandahar City, there was a continued spree of execution style killings of civilians working for or perceived as having connections with, the local authorities (190). (zie stuk 4)

Hij zal blijvend gevisieerd worden omdat hij tijdens zijn jarenlange dienst aan verschillende missies en acties heeft deelgenomen waarbij heel wat slachtoffers vielen en leden van de Taliban werden opgesloten.

Derde onderdeel

18. Verzoeker vreest voor zijn leven omwille van het feit dat N. (...) hem wil doden en de overheid onvoldoende bescherming biedt.

In 2007 werd verzoekers broer Z. (...) vermoord door N. (...). N. (...) was een voormalig collega van verzoekers broer en had hooggeplaatste contacten. Hij was ontslagen door verzoekers broer.

N. (...) belde vlak na de moord naar verzoekers vader om hem te bedreigen en te dwingen niet naar de politie te stappen. Verzoekers vader negeerde dit bevel en informeerde de politie maar zij ondernamen geen actie.

Verzoeker sloeg tijdelijk op de vlucht uit vrees voor acties van N. (...). Dit bleek terecht aangezien N. (...) de wagen van verzoekers burens in brand stak, denkende dat dit de wagen van verzoeker was.

Opnieuw verwijst verzoeker naar art. 48/7 Vw. Zijn broer werd gedood en zijn wagen werd in brand gestoken en dit vormen ernstige aanwijzingen dat het risico op vervolging ernstig is.

Bij de moord op zijn broer werd aangifte gedaan bij de politie. Er werd geen actie ondernomen en de politie nam geen initiatief om bescherming te bieden. Bovendien heeft N. (...) zo'n hooggeplaatste contacten dat hij met zijn invloed haast onaantastbaar is.

Vierde onderdeel

Gelet op de omstandigheden en het specifieke profiel van verzoeker is het duidelijk dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Derhalve dient hij erkend te worden als vluchteling."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Eerste onderdeel

*19. Artikel 48/4 Vreemdelingenwet bepaalt:
"(...)"*

Het CGVS heeft in bestreden beslissing nagelaten op een zorgvuldige manier te onderzoeken of er effectief dient te worden over gegaan tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Evenwel komt hij tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Nochtans schrijft art. 49/3 Vw. voor dat er naast een onderzoek naar de vluchtelingenstatus een onderzoek naar de mogelijke subsidiaire bescherming moet plaatsvinden.

Gezien verzoeker heeft verklaard dat hij een risico loopt op de dood, dient het CGVS op zijn minst een daadwerkelijk onderzoek te ondernemen of om te kunnen beoordelen of er effectief een dergelijk risico bestaat in zijn regio.

Bovendien werd er onvoldoende nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c, namelijk een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dit onderzoek zou immers hebben aangetoond dat er wel degelijke gronden zijn om de subsidiaire bescherming aan verzoeker toe te kennen.

Tweede onderdeel

20. Verzoeker vreest voor zijn leven, omwille van zijn vrees voor acties van N. (...), of omwille van zijn hoedanigheid als politie-officier, conform art. 48/4, §2, a en b Vw. .

21. Verweerder stelt bij zijn onderzoek naar subsidiaire bescherming dat de aanslagen vooral gericht zijn op high profile doelwitten, waarbij de Afghaanse autoriteiten en de internationale aanwezigheid worden gevisieerd. Hij voegt toe dat 'het geweld in de stad voornamelijk is gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers,.... Verzoeker behoort als tweede luitenant bij het Afghaanse politie uiteraard tot die risicogroep van ANSF.

In May 2017, Afghanistan saw its worst attack so far (297). A water tanker full of explosives detonated during rush hour in a busy civilian populated area of Kabul, resulting in several hundred civilian casualties: 92 deaths and 492 injured, according to UNAMA (298), or, 150 killed and over 450 wounded, according to SIGAR (299). Other high profile attacks during the reporting period include
- the attack on the German consulate in Mazar-e Sharif on 10 November 2016, resulting in 135 civilian casualties (300);
- an attack on a mosque in Kabul on 21 November 2016, resulting in 114 civilian casualties (301);

- an attack on the Parliament building in January 2017 in Kabul, resulting in 109 civilian casualties (302);
- the attack on the Supreme Court in Kabul in February 2017, resulting in 63 civilian casualties (303);
- the attack on an ANSF compound in Kabul in February 2017, resulting in 81 civilian casualties (304);
- the complex attack on a military hospital in Kabul in March 2017, resulting in 48 civilian casualties (305);
- the attack on the funeral of a victim of the May 31st bombing in June 2017, resulting in 53 civilian casualties according to UNAMA (30e) or more than 119 civilian casualties according to SIGAR (307);
- two attacks on the Kabul New Bank in Lashkar Gah resulting in 72 civilian casualties (30s);
- the attacks on Shia mosques in Herat and Kabul both in August 2017, resulting in over 90 and 28 civilian deaths respectively (309).

In 2016, 70 % of all civilian casualties from suicide and complex attacks occurred in Kabul City: 14 incidents resulted in 1,381 casualties (262 deaths and 1,119 injured) (310). The number of civilian casualties from suicide and complex attacks, according to UNAMA, almost doubled from 2014 to 2017 (first six months) (311). (zie stuk 6)

Verweerder vermeldt expliciet dat niet wordt betwist dat verzoeker luitenant in het politie was.

22. Verzoeker vreest voor zijn leven omwille van het feit dat N. (...) hem wil doden en de overheid onvoldoende bescherming biedt.

In 2007 werd verzoekers broer Z. (...) vermoord door N. (...). N. (...) was een voormalig collega van verzoekers broer en had hooggeplaatste contacten. Hij was ontslagen door verzoekers broer.

N. (...) belde vlak na de moord naar verzoekers vader om hem te bedreigen en te dwingen niet naar de politie te stappen. Verzoekers vader negeerde dit bevel en informeerde de politie maar zij ondernamen geen actie en boden geen bescherming.

Verzoeker sloeg tijdelijk op de vlucht uit vrees voor acties van N. (...). Dit bleek terecht aangezien N. (...) de wagen van verzoekers burens in brand stak, denkende dat dit de wagen van verzoeker was. Hij bedreigde hem ook met de dood tijdens een telefonisch contact. Na zijn terugkeer uit zijn dienst als politie-officier werd verzoekers vrees te groot en vluchtte hij weg.

Derde onderdeel

23. Verweerder dient onder art. 48/4, §2, c Vw. tevens te onderzoeken of er een hoge mate van willekeurig geweld is. Hij stelt dat asielzoekers uit een aantal Afghaanse gebieden omwille van deze reden erkend worden. Hij stelt niet in welke gebieden precies. Verzoeker gaat ervan uit dat Kabul een van deze regio's is. Kabul 'scoort' immers hoog op de vermelde criteria (het aantal burgerslachtoffers, het aantal incidenten en het aantal ontheemden).

Volgens EASA (zie stuk 6), vonden er tussen 01.09.2016 en 31.05.2018 maar liefst 290 incidenten plaats. 20 % van de aanslagen in Afghanistan vindt plaats in Kabul. Het aantal slachtoffers blijft stijgen. Inmiddels is de stad ook het doelwit geworden van de IS-terreur. Hoewel veel van de aanslagen gericht zijn op specifieke doelwitten vallen er vele slachtoffers.

Verzoeker ging over tot bestreden beslissing op 31.01.2018. In heel 2017 vielen er met de regelmaat van de klok doden en gewonden in Kabul (zie stuk 14). In 2018 nam de graad van ernst nog toe. Ook in de maand januari 2018 vonden er nog veel aanslagen plaats maar verweerder hield hier geen rekening mee (zie stuk 10). Er is nu sprake van een golf van aanslagen, zowel door IS, als door de Taliban, die telkens plaatsvinden in Kabul.

Op 10.02.2018 schrijft de Volkskrant het volgende (eigen onderlijning) (zie stuk 11):

"Het is een trieste lijst, de recente golf aanslagen in Afghanistan. Een aanslag op een sjiitische debatavond, 41 doden; een aanval op een luxehotel, zeker 30 doden; een aanslag met een ambulance in een drukke winkelstraat, meer dan 100 doden; een aanval op een legerkonvooi, 11 doden. Allemaal in de hoofdstad Kabul, en beurtelings opgeëist door de Taliban en Islamitische Staat.

Het motief is simpel: beide groeperingen staan onder zware druk, van het door de westerse bondgenoten gesteunde Afghaanse leger en van elkaar. Sinds president Donald Trump augustus vorig jaar zijn nieuwe Afghanistanbeleid aankondigde ('de handschoenen uit') is de Amerikaanse inzet opgevoerd. Tussen augustus en december waren er tweeduizend luchtaanvallen op de Taliban en IS,

bijna evenveel als in heel 2015 en 2016 samen. Vrijdag werden beide groeperingen gebombardeerd in de provincies Jowzjan en Badakhshan.

Logisch doelwit voor tegenaanvallen is dan Kabul, waar de regering van president Ashraf Ghani zetelt en alle buitenlandse media zitten, zegt Thomas Ruttig van Afghanistan Analysts Network. Toenemende druk op het slagveld dwingt de Taliban en IS ertoe via aanslagen te laten zien dat de claims van de regering en de VS dat ze verzwakt zijn niet kloppen, zei analist Borhan Osman van International Crisis Group onlangs tegen persbureau AFP. Zo kunnen ze de bevolking ook duidelijk maken dat de regering hun veiligheid niet meer kan garanderen."

De golf van geweld is duidelijk van willekeurige aard en aantal slachtoffers ligt hoog:

The attack is the deadliest in Kabul in several months. (zie stuk 8).

Suicide and complex attacks continued to disproportionately affect civilians in Kabul city, which recorded 1,612 civilian casualties (440 deaths and 1,172 injured) -17 per cent more than in 2016, and 70 per cent of all civilian casualties from these tactics in 2017.¹³⁶ The 31 May attack alone caused more than one third of all civilian casualties in Kabul city in 2017. (zie stuk 14)

De aanslagengolf blijft aanhouden, met een aanslag op 24 februari 2018, met minstens 23 doden (zie stuk 13) en 2 maart 2018 (zie stuk 12) waarbij zeker 22 doden vielen.

Een inwoner van Kabul vroeg zich terecht het volgende af: (zie stuk 9)

"What is going on in this country? We witness an attack every day. If you want to kill us every day, you might as well kill us all at once," Mr. Jalal said. "I ask the government leaders to resign. You cannot provide security in the capital, so how can you secure the provinces?"

Verweerder kan er niet om heen dat het aantal en de ernst van de incidenten is toegenomen. De Afghaanse overheid is niet meer in staat zijn burgers te beschermen. Vermits IS en de Taliban net Kabul uitkiezen, lopen de inwoners een enorm risico. De bewering dat de ANA en ANP de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben, klopt dus niet.

Vermits verzoeker een politieman is, loopt hij duidelijk een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van dit willekeurige geweld. Indien de aanslagen gericht zouden zijn - wat niet steeds het geval is-, is de kans op betrokkenheid bijzonder groot.

24. Gelet op de hoge graad van geweld, is het niet overtuigend om te beweren dat er geen sprake is van een situatie waarin verzoeker een groot risico loopt. Verzoeker heeft zijn herkomst aannemelijk gemaakt en er is geen sprake van een reëel intern vluchtalternatief. Derhalve dient in ondergeschikte orde de status van subsidiaire bescherming toegekend te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2017, p. 74;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017, p. 28-34 en 60;
- het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016, p. 36-37;
- het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 25-28, 45-46 en 69-73;
- foto's;
- het persbericht "Kabul attack: Taliban kill 95 with ambulance bomb in Afghan capital" van BBC van 28 januari 2018;
- het persbericht "Attack Near Kabul Military Academy Kills 11 Afghan Soldiers" van The New York Times van 28 januari 2018;
- een kaart van Kabul;
- het persbericht "Aanslagengolf in Afghanistan: heeft IS zijn hoofdkwartier verplaatst naar het land van de Taliban?" van de Volkskrant van 10 februari 2018;
- het persbericht "Afghanistan: Suicide car bomber hits Kabul" van Aljazeera van 2 maart 2018;
- het persbericht "At least 23 Killed in Multiple Suicide Bombings, Attacks in Kabul" van NDTV van 24 februari 2018;
- het rapport "Afghansitan. Protection of civilians in armed conflict. Annual report 2017" van UNAMA.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met daarbij een medisch attest van 25 mei 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/7, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het vierde middel de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot de in het eerste, het derde en het vierde middel aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel.

2.3.3.2. Aangaande verzoekers verwijzing in het eerste en het tweede middel naar de artikelen 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU kan worden opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van de artikelen 4.1 en 4.3 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. De middelen zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) er vragen dienen gesteld te worden bij zijn algemene geloofwaardigheid nu hij zelf beweerde dat hij wellicht een vals document heeft neergelegd ter staving van zijn asielmotieven en hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn geboorteplaats, omdat (ii) enkele opvallende vaststellingen in zijn verklaringen verhinderen dat er aan zijn asielmotieven

geloof kan worden gehecht, omdat (iii) er niet kan worden aangenomen dat hij louter omwille van zijn werkzaamheden bij de Afghaanse politie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft, omdat (iv) de documenten die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag neerlegde de voorgaande appreciatie niet vermogen te veranderen, en omdat (v) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en het vierde middel kunnen wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van zijn vrees voor N., die hem zou willen doden, en omwille van de risico's die gepaard gaan met het uitoefenen van zijn job als politieagent.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze zich om de volgende redenen vragen stelt bij de algemene geloofwaardigheid van verzoeker:

“Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw echtgenote 24 jaar oud is hoewel op haar taskara vermeld wordt dat ze 28 jaar oud was in 2015. Geconfronteerd met deze incoherentie, concludeerde u dat de taskara van uw echtgenote vals moet zijn (verklaring DVZ, dd. 24.03.2016, vraag 15A). Op het CGVS herhaalt u dat uw echtgenote momenteel op datum van uw gehoor 26 jaar oud is en dat foutief in haar taskara vermeld staat dat ze vandaag 30 zou zijn (gehoorverslag CGVS, dd. 01/06/2017, p. 3). De vaststelling dat u zelf beweert dat u wellicht een vals document neerlegt ter staving van uw asielmotieven, ondermijnt vanzelfsprekend ook de waarde van de andere door u neergelegde documenten. U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over uw geboorteplaats. Zo verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag in Kunduz geboren te zijn (Inschrijvingsfiche DVZ, dd. 16/12/2015). Bij de DVZ paste u nadien uw geboorteplaats aan naar het dorp Poshgor, district Hesewal, provincie Panjshir en verklaarde u aanvankelijk niet de waarheid te hebben willen zeggen. U verklaarde toen tevens verscheidene jaren in het tweede district van de stad Kabul gewoond te hebben, maar kon niet preciseren hoe lang u daar gewoond had (verklaring DVZ, vraag 10). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dan weer geboren te zijn in Kabul (CGVS, p. 4). Bij confrontatie met uw uiteenlopende antwoorden stelt u dat u niet weet waar u geboren bent maar dat uw moeder u verteld zou hebben dat u bent opgegroeid in Kabul (CGVS, p. 4).”

Verzoeker betoogt in het eerste middel dat de leeftijd op taskara's geschat wordt vermits de werkelijke geboortedatum meestal niet bekend is en dat de leeftijd die op de taskara van zijn echtgenote vermeld staat fout is. Hij heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dus niet willen misleiden of valse documenten willen gebruiken. Dit stemt evenwel niet overeen met zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ), waar hij, geconfronteerd met de incoherentie tussen zijn verklaringen over de leeftijd van zijn echtgenote en haar taskara, verklaarde dat het dan een *“valse taskara”* moest zijn (adm. doss., stuk 16, Verklaring DVZ, vraag 15.a). Verzoeker betwist niet dat hij dit verklaard heeft. De commissaris-generaal kon dan ook op goede gronden overwegen dat de vaststelling dat verzoeker zelf beweert dat hij wellicht een vals document heeft neergelegd ter staving van zijn asielmotieven ook de waarde van de andere door hem neergelegde documenten ondermijnt.

Wat betreft de tegenstrijdige verklaringen over zijn geboorteplaats laat verzoeker in het eerste middel gelden dat zijn ouders afkomstig zijn van Panjshir en dat dit bijgevolg volgens de gebruiken zijn “*dorp van afkomst*” wordt genoemd. Hij beperkt zich hiermee echter tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaarde verzoeker bij de DVZ niet dat zijn dorp van afkomst in het district Panjshir lag, doch wel dat hij hier geboren was (adm. doss., stuk 16, Verklaring DVZ, vraag 5). De bovenstaande motieven blijven dan ook overeind.

Daarbij komt dat enkele opvallende vaststellingen in zijn verklaringen verhinderen dat aan verzoekers vrees voor vervolging door N. geloof kan worden gehecht.

In de eerste plaats komt verzoekers asielrelaas in zijn geheel weinig plausibel over. De commissaris-generaal merkt wat dit betreft terecht het volgende op:

“Zo is het weinig plausibel dat N. (...), naar uw verklaringen een machtig iemand met bodyguards en connecties tot bij dr. A. A. (...) (CGVS, p. 14, 15, 19), u sinds de dood van uw broer op 10 moharram 1385 (29 januari 2007 GK) (CGVS, p. 7) tot aan uw vertrek uit Afghanistan, één week na het Offerfeest in 1394 (eind september 2015 GK) (CGVS, p. 5), met andere woorden verspreid over een periode van meer dan acht jaar, twee à drie à vier keer opgebeld zou hebben met de boodschap dat hij u zou vermoorden wanneer hij u zou vinden (CGVS, p. 14, 16). N. (...) zou ongeveer een jaar na de dood van uw vader, die u in 1389 of 1390 AK (2010-2011 GK) situeert (CGVS, p. 6) de wagen van uw buurman in brand gestoken hebben (CGVS, p. 15). Het is weinig aannemelijk dat deze machtige persoon, die er niet voor teruggedeinsd had uw broer te vermoorden, indien hij u werkelijk wou uitschakelen (CGVS, p. 18), zich in uw geval zou beperken tot het plegen van drie à vier telefoontjes en het in brand steken van de wagen van uw buurman. Het is weinig aannemelijk dat zulk een persoon, die weet waar u woont (CGVS, p. 7, 15) en klaarblijkelijk in staat is om uw telefoonnummer te bemachtigen en u verschillende keren op te bellen, in uw geval zo weinig daadkracht zou vertonen. Daarnaast is het eveneens weinig plausibel dat u, indien u werkelijk sinds 2007 gevisieerd werd door een machtig persoon, pas in september 2015 de beslissing genomen zou hebben te vluchten. Het is onduidelijk waarom u ten gevolge van de telefoontjes of de brandstichting in 2012 het niet nodig achtte te vluchten maar dit in september 2015 wel deed. Naast de drie à vier telefoontjes en de brandstichting van de wagen van uw buurman haalt u immers geen andere feiten aan die de onmiddellijke aanleiding tot uw vlucht in september 2015 vormden (CGVS, p. 16,18,20).

Het is eveneens weinig plausibel dat N. (...), nadat hij u de eerste maal getelefoneerd zou hebben na de dood van uw broer met de boodschap geen klacht in te dienen en nadat uw vader deze waarschuwing in de wind geslagen had en toch klacht had ingediend (CGVS, p. 17), verscheidene jaren niet van zich zou laten horen. Toen uw broer werd gedood zat u namelijk nog op school (CGVS, p. 15). Het tweede telefoontje situeert u weliswaar heel vaag toen u ‘aan het werken was’ en ‘misschien in Kandahar’ was (CGVS, p. 17), maar duidt er wel op dat u toen reeds actief was bij de politie. Gezien u zich pas in 1390 voor de politieopleiding hebt ingeschreven, vijf jaar na de dood van uw broer (CGVS, p. 9), is het weinig plausibel dat N. (...) u nadat uw familie zijn waarschuwing geen klacht in te dienen in de wind geslagen zou hebben jarenlang met rust zou laten om u dan plots nog een tweede keer op te bellen.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, wordt hem niet verweten dat N. weinig daadkracht vertoonde. Wel komt het weinig plausibel over dat een machtig persoon, door wie verzoeker vrees te worden gedood en die een belangrijke oorzaak is van verzoekers vlucht uit Afghanistan, dermate weinig daadkracht zou vertonen wat betreft zijn dreigementen ten aanzien van verzoeker.

Voorts is het wel degelijk opmerkelijk dat verzoeker, die beweert sinds 2007 gevisieerd te worden door N. – die in dat jaar zijn broer zou hebben gedood –, pas in september 2015 de beslissing heeft genomen om te vluchten. Dat verzoeker in die periode in andere woningen verbleef in Kabul en vier jaar voor de politie werkte en elders geplaatst was, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker lijkt hiermee immers aan te geven dat het eenvoudig was om uit het vizier te blijven van zijn belager, wat weinig compatibel is met zijn vrees voor vervolging. Ook de reden dat het heel wat moed kost om zijn familie achter te laten kan de Raad niet overtuigen. Dit verklaart immers niet waarom verzoeker naar aanleiding van enkele voorgehouden directe aanleidingen niet vluchtte, terwijl hij in september 2015 wel vluchtte.

In de tweede plaats wordt het geloof in verzoekers vluchtmotieven in ernstige mate geschaad doordat hij de doodsbedreigingen van N. in zijn antwoorden op de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ onvermeld liet wanneer hem gevraagd werd wat hij vreesde bij terugkeer naar zijn land van herkomst en welke gebeurtenissen geleid hadden tot zijn vlucht uit Afghanistan. Verzoeker verklaarde bij de DVZ dat de Afghaanse autoriteiten hem steeds naar onveilige gebieden stuurden om er te vechten en dat hij

gevlucht is omdat hij niet wilde sterven en een goed leven wil. Hij vermeldde weliswaar dat zijn broer door een collega was omgebracht en van zijn geld beroofd was door collega's, maar vermeldde daarbij niet dat deze collega van zijn broer het nadien op hem gemunt zou hebben (adm. doss., stuk 17, vragenlijst CGVS, vragen 3.4 en 3.5). Waar verzoeker in het eerste middel aanvoert dat hij bij de DVZ duidelijk noteerde dat het ook betrekking had op de problemen in verband met doodsbedreigingen door N., beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Van dergelijke notities is in het administratief dossier geen spoor terug te vinden en ook op het CGVS geconfronteerd met het feit dat hij op de DVZ niet vermeldde dat N. hem bedreigde, maakte verzoeker geen gewag van "*notities bij de DVZ interview*". Verzoekers verklaring voor deze omissie bij de DVZ, met name dat hij niet voldoende tijd gekregen had bij de DVZ om dit te vermelden en dat men hem niet expliciet gevraagd had of hij bedreigd was geweest (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 19), is niet afdoende. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij "*nauwkeurig, maar in het kort*" weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij "*in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft*" (adm. doss., stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 1). Van verzoeker kon en mocht dan ook in alle redelijkheid worden verwacht dat hij op de DVZ melding zou maken van de doodsbedreigingen van N. ten aanzien van zijn persoon. De Raad wijst er tevens op dat als verzoeker van mening is dat hij bij de DVZ niet voldoende tijd heeft gehad om zijn asielrelaas uit de doeken te doen, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en met de nodige precisie aan te duiden wat hij niet heeft kunnen vertellen. Verzoeker heeft dit echter nagelaten, niettegenstaande hem op het einde nog de vraag gesteld werd of hij iets wilde toevoegen, een vraag die hij ontkennend beantwoordde. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ de kern van en uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder ondermijnd door enkele tegenstrijdige verklaringen die hij op het CGVS aflegde:

"Enerzijds verklaart u dat u, toen N. (...) de wagen van uw buurman in brand gestoken had, u net van de personeelsadministratie terug kwam en nog niet aan uw missie in Kandahar begonnen was (CGVS, p. 16) om later te verklaren dat u van Kandahar naar huis was gekomen toen hij de wagen in brand had gestoken (CGVS, p. 17). Ook is het opmerkelijk dat u niet exact kunt aanhalen hoeveel maal N. (...) u daadwerkelijk heeft gecontacteerd. U schommelt tussen enerzijds drie dan wel vier keer en anderzijds tussen twee of drie keer (CGVS, p. 17). De vaststelling dat u uw verklaringen doorheen uw gehoor aanpast, schaden het geloof in uw vluchtrelaas in ernstige mate."

Wat betreft de brandstichting, betoogt verzoeker in het eerste middel dat hij in die periode net was toegewezen om naar Kandahar te gaan, maar dat hij er nog niet permanent was, en dat hij toen al wel voor de Afghaanse politie werkte en net van de personeelsadministratie in Kandahar kwam. Uit het gehoorverslag blijkt echter niet dat verzoeker verklaarde dat hij thuis kwam van de personeelsadministratie in Kandahar. In tegendeel, verzoeker verklaarde in eerste instantie dat hij nog niet in Kandahar was, maar dat het incident gebeurde wanneer hij van de personeelsadministratie kwam (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 16). Hoewel hij niet nader specificeerde waar de personeelsadministratie was, blijkt uit zijn verklaring dat hij "*er nog niet (was)*" dat hij op het ogenblik van de brandstichting niet van Kandahar kwam. Met zijn summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheid, slaagt verzoeker er dan ook niet in de vaststellingen in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Wat betreft de frequentie van de telefoons betoogt verzoeker in het eerste middel dat hij duidelijk was tijdens het gehoor, maar dat dit bijzonder verwarrend geakteerd werd en dat de commissaris-generaal uit het verwarrende gehoorverslag de foute conclusies trok. Dat verzoekers duidelijke uitleg verwarrend geakteerd werd in het gehoorverslag betreft evenwel een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker maakt hiermee niet aannemelijk dat hij op het CGVS niet zou hebben verklaard dat hij "*(w)aarschijnlijk drie of vier keer*" gebeld werd door N. en dat N. hem "*2, 3 keer (heeft) gebeld*" (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 17). Hoe dan ook blijft de vaststelling in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat verzoeker niet exact kan

aanhalen hoeveel maal N. hem daadwerkelijk heeft gecontacteerd overeen nu verzoeker in het eerste middel zelf aangeeft op het CGVS verklaard te hebben niet meer precies te weten hoe vaak N. heeft geprobeerd te bellen.

Ten vierde heeft verzoeker ook niet weten aannemelijk te maken dat hij verschillende dreigtelefoontjes heeft ontvangen van N. nu zijn verklaringen over de periode ervan uiterst vaag zijn:

“U situeert het eerste telefoontje van N. (...) in de periode dat hij uw broer gedood had, waarbij u gewaarschuwd werd geen klacht in te dienen. Betreffende het tweede telefoontje dient opgemerkt te worden dat u dit bijzonder moeizaam kunt situeren. U antwoordt tweemaal naast de vraag wanneer hij u voor de tweede maal gebeld had. Wanneer de vraag voor de derde keer gesteld wordt, zegt u dat u dan aan het werken was. Nogmaals gevraagd in welke periode ongeveer dit tweede telefoontje plaatsvond, antwoordt u dat u het niet weet. Gevraagd waar u toen aan het werken was, antwoordt u dat u ‘misschien’ in Kandahar was. U voegt daaraan toe dat u niet goed bent met data (CGVS, p. 17). Dat u niet goed zou overweg kunnen met data kan allerminst verklaren waarom u niet in staat zou zijn de tweede dreigtelefoon te situeren aan de hand van uw eigen leefwereld. Uw onvermogen om het tweede dreigtelefoontje in de tijd te situeren aan de hand van uw leefwereld staat in schril contrast met de vaststelling dat u er bijvoorbeeld wel in slaagt de dood van uw vader op consequente wijze te situeren in de tijd. Bij de DVZ verklaarde u dd. 24.03.2016 dat uw vader ‘vier jaar geleden overleden was’ (verklaring DVZ, vraag 13A). Op het CGVS situeert u de dood van uw vader, in overeenstemming met uw eerdere verklaringen, in het jaar 1389 of 1390 AK, ‘voor uw afstuderen aan de politieacademie’ (CGVS, p. 6), dat u in ‘de 11e maand van 1390’ AK (januari-februari 2012 GK) situeert (CGVS, p. 9). Bovendien werd vastgesteld dat u uw periode aan de politieacademie probleemloos situeert aan de hand van data (van de ‘5e tot de 11e maand van 1390’) en tijdsperiodes (‘zes maanden’, ‘drie maanden’) (CGVS, p. 9-10). Ook de dood van uw broer situeert u probleemloos op 10 moharam 1385 (CGVS, p. 7). Ook de derde dreigtelefoon kan u niet situeren in de tijd ‘omdat u deze dingen niet opgeschreven heeft’ (CGVS, p. 18). Wanneer u geconfronteerd wordt met de vaststelling dat u toch enige notie moet hebben van in welke periode u voor de derde maal door N. (...) opgebeld werd, antwoordt u dat u het niet goed weet en dat hij u altijd belde en deze dingen zei (CGVS, p. 18). U herinnert zich zelfs niet wanneer hij u voor de laatste keer gecontacteerd heeft (CGVS, p. 18). Het spreekt voor zich dat uit dergelijke vage verklaringen weinig overtuigingskracht spreekt.

Verzoeker voert in het eerste middel aan dat de commissaris-generaal door het stellen van de vraag *“Heeft N. (...) jou of je familie gecontacteerd nadat de auto van de burens in brand was gestoken of is nog iets met N. (...) gebeurd?”* verwarring creëerde. Er wordt evenwel niet ingezien waarin de verwarring bestaat. De vraag is namelijk voldoende helder. Bovendien waren de volgende vragen van de *protection officer* van het CGVS moeilijk mis te verstaan. Zo werd verzoeker tot drie keer toe duidelijk gevraagd wanneer de tweede keer was dat hij (N.) gebeld had, waarna hem de vraag werd gesteld wanneer de tweede keer was dat hij hem (N.) aan de telefoon gesproken had, in welke periode ongeveer (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 17). Door ten onrechte te stellen dat de vraagstelling verwarrend was, maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt vastgesteld dat hij over de periode van de verschillende dreigtelefoontjes die hij van N. heeft ontvangen uiterst vage verklaringen heeft afgelegd.

In het tweede middel laat verzoeker gelden dat hij op het CGVS een attest van zijn psycholoog heeft neergelegd waarin deze verklaart dat hij met een zware depressie kampt die gepaard gaat met geheugen- en concentratieproblemen.

In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Betreffende het attest van uw psycholoog waarin verklaard wordt dat u geheugen- en concentratieproblemen heeft, dient te worden vastgesteld dat het niet duidelijk is op basis van welke onderzoeken uw diagnose is gesteld. Zoals eerder aangehaald blijkt ook nergens uit het verloop van het gehoor dat de aangehaalde geheugen- en concentratieproblemen een invloed hebben gehad op uw vermogen uw asielaanvraag uiteen te zetten. Zo blijkt u gedetailleerd en uitgebreid herinneringen te kunnen ophalen over uw opleiding aan de politieacademie (CGVS, p. 9) en over uw job als politieagent (CGVS, p. 10-11) en bent u in staat deze op coherente wijze en aan de hand van data te situeren in de tijd. Zoals eerder reeds aangehaald is dit ook het geval voor de dood van uw vader. Bijgevolg kunnen de door u verklaarde geheugenproblemen geen verklaring zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en de lacunes in uw asielaanvraag. De andere vastgestelde ongelooftwaardigheden kunnen niet door geheugen- en of concentratieproblemen verklaard worden.

Verzoeker betwist niet dat hij gedetailleerd en uitgebreid herinneringen kon ophalen over zijn opleiding aan de politieacademie en over zijn job als politieagent, noch dat hij in staat was deze op coherente wijze en aan de hand van data te situeren in de tijd. Hij betwist ook niet dat dit evenzeer het geval was voor de dood van zijn vader. Gelet hierop stelt de commissaris-generaal terecht dat de door verzoeker verklaarde geheugenproblemen geen verklaring kunnen zijn voor de vastgestelde tegenstrijdigheden en de lacunes in zijn asielrelaas. Dat verzoeker twee vragen niet begrepen had, doet hieraan geen afbreuk. De vragen werden immers telkens herhaald en verduidelijkt door de *protection officer* van het CGVS, waarna verzoeker erop antwoordde (zie: adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 16 en 18). Ook dat verzoeker op een bepaald ogenblik verklaarde problemen te hebben met datums, wordt tegengesproken door andere verklaringen die hij aflegde en waarbij hij zeer vlot de data en maanden kon aanhalen van wanneer tot wanneer hij waar training had of actief was (zie: adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 9-11). Bovendien betwist verzoeker ook niet dat uit het door hem neergelegde attest niet duidelijk blijkt op basis van welke onderzoeken zijn diagnose is gesteld. Hetzelfde kan worden gesteld met betrekking tot het door verzoeker bij zijn ter terechtzitting bij aanvullende nota neergelegde attest van 25 mei 2018. Geen van de voorgelegde attesten licht overigens toe op welk vlak de vermelde geheugenproblemen zich dan kunnen manifesteren, en of de problemen zich dus situeren op het vlak van het korte termijn-, dan wel het lange termijngeheugen. Nergens uit de voorgelegde attesten blijkt voorts dat de geheugenproblemen zodanig ernstig kunnen zijn dat verzoeker zelfs niet meer in staat zou zijn om eenduidige verklaringen af te leggen over essentiële elementen uit zijn asielrelaas, zoals de frequentie en de periode van de dreigtelefoontjes die hij van N. ontving.

In de gegeven omstandigheden was de *protection officer* dan ook wel degelijk gemachtigd om te beoordelen of verzoeker tijdens zijn gehoor op de zetel van het CGVS tekenen vertoonde van geheugenproblemen. Door de bewijswaarde van het getuigschrift te beoordelen stelt de commissaris-generaal zich overigens, in tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, niet in de plaats van zijn psychotherapeut, maar vervult hij zijn opdracht om alle elementen van het dossier te beoordelen.

Met betrekking tot verzoekers verklaring dat hij Afghanistan zou zijn ontvlucht omwille van het risico dat gepaard ging met het uitoefenen van zijn job als politieagent, oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Er kan niet worden aangenomen dat u louter omwille van uw werkzaamheden bij de Afghaanse politie een gegronde vrees op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan heeft. Zoals aangehaald blijkt dat u de rang van tweede luitenant had (CGVS, p. 10). U nam weliswaar deel aan missies waarbij u gewond raakte, maar gezien uw lage rang, zijn er geen aanwijzingen die toelaten te besluiten dat u louter omwille van uw vroegere werkzaamheden als tweede luitenant bij de Afghaanse politie een beschermingsnood zou hebben. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 stellen uitdrukkelijk dat de nood aan bescherming voor personen die beschouwd worden als aanhangers van de Afghaanse overheid of van de internationale gemeenschap in Afghanistan afhankelijk is van de individuele omstandigheden eigen aan de zaak. Hieruit kan worden afgeleid dat een asielzoeker in concreto dient aan te tonen dat hij persoonlijk een gegronde vrees op vervolging loopt en dat een loutere verwijzing naar zijn vroegere tewerkstelling niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Zoals hierboven reeds is beschreven is het duidelijk dat uw persoonlijke vervolgingsfeiten als ongeloofwaardig kunnen beschouwd worden. Bijgevolg kan er ook niet aangenomen worden, dat u, indien u zich bij terugkeer opnieuw vestigt in Kabul, louter omwille van uw vorige werkzaamheden een gegronde vrees op vervolging heeft.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste onderdeel van het derde middel voorhoudt, wordt hem dus niet verweten dat “er onder de titel ‘Asielrelaas’ niet meer wordt gevraagd naar zijn problemen als politiemann”.

In het tweede onderdeel van het derde middel voert verzoeker aan dat hij reeds het slachtoffer was van een aanslag in Helmand, waarbij hij door een 'roadbom' die ontplofte terwijl hij in functie was gewond werd aan de palm van zijn hand en aan beide kanten van zijn ribben. Hij wijst op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent dat deze aanslag een duidelijke aanwijzing vormt van het bestaan van zijn vrees. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal hiermee terdege

rekening heeft gehouden, doch van oordeel was dat er, gezien verzoekers lage rang, geen aanwijzingen zijn die toelaten te besluiten dat hij louter omwille van zijn vroegere werkzaamheden als tweede luitenant bij de Afghaanse politie een beschermingsnood zou hebben. Aldus maakt de commissaris-generaal wel degelijk aannemelijk dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat de vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Waar verzoeker nog aanvoert dat de kans waarschijnlijker is dat hij omwille van zijn lage rang net een groter risico loopt nu politiemannen met een lagere rang op het terrein worden ingezet en minder beschermd worden dan het topkader, wordt er op gewezen dat niets verzoeker verplicht om in Afghanistan zijn functie bij de Afghaanse politie opnieuw op te nemen. Net omwille van de lage rang die verzoeker bij de politie had, kan terecht worden betwijfeld dat hij *“blijvend gevisieerd (zal) worden omdat hij tijdens zijn jarenlange dienst aan verschillende missies en acties heeft deelgenomen waarbij heel wat slachtoffers vielen en leden van de Taliban werden opgesloten”*. Verzoekers betoog dat hij blijvend zal worden beschouwd als een overheidsmedestander is dan ook, gelet op de lage rang die hij had, niet dienstig.

Waar verzoeker in het derde onderdeel van het derde middel nog wijst op het feit dat N. zijn broer heeft gedood en de wagen van zijn burens in brand had gestoken, wijst de Raad er op dat in artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er wat dit betreft *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich in het tweede onderdeel van het vierde middel met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Kabul en hierbij verwijst naar aanslagen in uw wijk (CGVS, p. 14) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid dat tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien onderschrijft u met uw aangehaalde incidenten de vaststelling van het CGVS, zoals eerder werd verduidelijkt, dat de aanslagen gericht zijn tegen doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. U haalt ook een incident aan op een kilometer van uw huis, doch moet worden opgemerkt dat dit op relatief verre afstand van uw huis in de stad Kabul betreft en een eenmalig losstaand incident was gericht tegen een rijdend konvooi en dus geen vast doelwit.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste onderdeel van het vierde middel laat gelden, is er dus wel degelijk nagegaan of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet dienstig worden opgeworpen. Bovendien blijkt uit deze motieven dat verzoeker er in het derde onderdeel van het vierde middel niet dienstig kan van uitgaan dat Kabul een van de regio's is waar er een hoge mate van willekeurig geweld is.

Verzoeker stelt dat er in heel 2017 “*met de regelmaat van de klok doden en gewonden (vielen) in Kabul*” en dat in 2018 de graad van ernst nog toenam. Hij wijst er op dat er ook in de maand januari 2018 nog veel aanslagen plaatsvonden maar dat de commissaris-generaal hier geen rekening mee heeft gehouden. De aanslagengolf blijft bovendien aanhouden volgens verzoeker, met aanslagen op 24 februari 2018 en 2 maart 2018 waarbij respectievelijk minstens 23 en 22 doden vielen. Met zijn verwijzing naar – en citaten uit – tal van recente persberichten maakt verzoeker evenwel nog niet aannemelijk dat er met betrekking tot de hoofdstad Kabul thans wel gewag kan worden gemaakt van een “*situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten*”, waarbij hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt dan ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier (en het rechtsplegingsdossier) niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal eruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Bijgevolg wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal beoordeelt de asielaanvraag op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houdt rekening met de volgende elementen:

a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast;

b) de door de asielzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten, samen met informatie over de vraag of de asielzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden;

c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen;

d) de vraag of de asielzoeker, sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren."

Te dezen heeft verzoeker op generlei wijze aannemelijk gemaakt dat zijn asielaanvraag niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. In de mate dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.12. Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.13. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN